

Januška Gostenčnik

Usuški

I.

urejeni nohti pritrjeni
 na stare a lepe roke priraščene
 na voščeno žensko telo
 objame do 10 litrov zraka
 naredi elipso
 ko končno brie pripotuje do njenih ust
 poznavalsko tleska z jezikom
 grimase užitka so posledica vedenja
 dolgoletnih izkušenj katera
 smrdeča beljakovina najbolje pade
 zdaj dokončno ve
 da kraljuje v svoji kuhinji
 na posnetku fotografije iz drage revije
 ko še po zaužitju vrti košček kruha med prsti
 zmagala je
 njena izbira njen nakup
 njena odločitev s čim zabiti trebuhe svoje družine

preveč lepa slika da bi ji lahko verjeli

posoda pomita
 popolna kava v dnevni sobi
 prekriža utrjene noge
 rahlo pomiga s pobarvanimi prsti
 da bi bila všeč depresivnemu možu
 ki ji sedi nasproti

da pa mu ne ker ponosno igra vlogo ledene kraljice
zaledenele
rahitičen sin kroži po sobi
dela digitalne fotografije
da bi ovekovečil njihovo francosko vsakdanjost
tudi kavne skodelice pomije sama
sledi pogovor o politiki športu itede
ker so izobraženi in njihovo mnenje šteje
pa četudi znotraj dnevne sobe
zvečer v postelji kriči v steno in objokuje
svoj francoski je ne sais quoi

II.

Napol ležim na njegovem hladnem stolu
noge so v pravilni legi
zmoti me debel mozolj na njegovem mastnem čelu
fokusiram to belo nepravilnost, ki me iritira, medtem ko on službuje v
meni
z odvrtnimi, izrabljenimi rokami, ki so bile že v toliko ženskah
zunaj pa sonce, svetlo popoldne, ki se dere, da bi me rešilo
zdaj sem njegova
moram verjeti, da ima prav
da bo dober z mano
da me ne bo bolelo
da mi ne bo hudo
jaz bi pa šla, v to svetlo popoldne, se zarila v suho listje, se rešila
njegov mozolj me sili na bruhanje
ne prenesem njegove prisotnosti v meni
ranila bi ga
porezala bi ga
da bi pretrgala nadležno običajnost postopka
kupila si bom čokolado, da me potolaži, sedela bom kje na prostem, da
bom breztelesna
ko izvleče roke, so umazane
opere jih pod staro pipo
sede za mizo, hladno, kot da stika ne bi bilo
nekaj govori, ne preveč zavzeto sicer, zato ne poslušam
spremljam gubanje čela, se zablujim v njegove roke

*trans, moj lepi trans, edino, kar je moje v vsej ordinaciji
suvereno nekaj piše, da bi me prepričal o svoji strokovnosti
svoji nezmotljivosti
prisluhnem, ko omeni varno spolnost
perverzno, da si drzne on, ki me je razžalil
njegova ogabna pojava me moti, njegov ritmizirani glas jezi
stečem ven, tja, kjer sem varna, tečem do oblakov, se povzpnem gor in se
mu zviška smejem
drzne si me vljudno pospremiti do vrat in odložiti pri sestri
tolaži me to, da je mozolj še vedno tam, pa se ga ne zaveda
da bo ostal v tej gnili ordinaciji sam s svojimi rokami in tisoč vaginami
jaz pa tečem, nekam stran*

III.

še eno patetično slovo
še en zadnji pogled
tako pomenljiv da hoče boleti
zadnji vdih tvoje sape
da si jo za vedno zapomnim
da jo ohranim v spominu vsaj do takrat
ko ne bo prišla naslednja
tudi tokrat si obljubim
da je ta najpomembnejša
ker sem to dolžna svoji ljubezni
in tvojemu zadnjemu izrazu
lahko končno pripišem
kar sem ves čas nevrotično iskala
dokaz da ti je mar
končno dosežena zmaga
četudi za ceno tega
da se takoj ko odideš
usedem na tla
in ne morem več dihati
ker lahko vidim
da ti je zares hudo
samo takrat
ko odhajaš
in zdaj je končno zares

*tvoje milo lice
ki mi je tako ljubo
in postalo tako znano
od katerega se poslavljam
odkar sem ga spoznala*

zavesa je spuščena
moja drama je končana
in bovaryjeva v vsej svoji patetiki
pade na odru
in umre
ker je bila vsa njena zaigrana bolečina resnična

IV.

polepljen kolaž z najlepšimi barvami
tako všečen da je že siten
da vzbuja slabost
in izbrisala bi vse prepolne hi hi hi
in jih spremenila v brezbarven izvir v gozdno zelenem gozdu
ki me edini lahko odžeja
napila bi se njegove vode
da bi spet postala čista
da bi lahko še enkrat začela
da bi lahko živela v tistem bi biju
da bi se spočila
da bi glav pretentala da mi je vse všeč da je vse lepo da me nič ne moti
da ne bi bilo vse samo televizijska slika za katero bi moja nona rekla
samo se gledajo, smejejo in pogovarjajo in potem se potepajo

V.

taramtaram vlaka ki se ustavlja
ob enajstih prispemo
zagledam tvojo postavo ki me čaka
z rožo v roki kot je treba
padem ti v filmski objem

da bi videl kako sva lepa
da bi naju hotel za vedno zadržati
temne breze divjajo na nebu
peskasta tla se dvigujejo
objemam njihova debela
da me ne bi izruvala
pobegnem iz tvoje male sobice
mazohistka ki noče nehati
ker misli da vse traja večno
blodim sama v temi ulice
ti pa me ne prideš rešit
premagana se vrnem k tebi
izdajalcu ki me tolaži
in se čudi mojemu sanjaštvu
breze so me postarale
da sem lahko sprejela neizogibno
vlak me pelje nazaj domov
tokrat se ne obrneš za njim
tako vem da te takega ne bom več videla
štiri leta pozneje si spet tu
tudi tokrat z rožo v roki
ki pa je tu le iz vljudnosti
naj se ti njeni cvetovi zataknejo v grlu
in naj te zakopljejo v pesku da te prerastejo breze
ker si me naučil da se nemogoče nikoli ne zgodi